

Minne menet Elisa?

Petri Kesti

Minne menet Elisa.

Kirjoittanut: Petri Kesti

Faktoja:

Oulussa toimi 1990- luvulla Saatanan pyhä temppeli niminen järjestö, jonka toiminta raukesi vuosikymmenen puolivälissä. Silti Oulua pidetään edelleen aikuisten harjoittaman satanismin keskuksena.

(lähde: sanomalehti Kalevan viikkoliite 13.10.2001)

Huhtikuun 15 päivänä 2004 Oulussa esiintyi Norjalainen blackmetal yhtye nimeltä Mayhem. Yhtyeen maine on omaa luokkaansa, johtuen kuolemantapauksista ja kirkkoihin kohdistuneista tuhotöistä, joihin yhtyeen jäsenet ovat olleet osallisina.

Konserttia oli seuraamassa useita siviilipukuisia poliiseja ja lähialueiden kirkkoja vartioitiin mahdollisten tuhotöiden varalta.

(lähde: sanomalehti Kaleva. Kirjan kirjoittaja oli myös läsnä konsertissa)

Yksi.

Helsinki. Hietaniemen hautausmaa, toukokuu 2005.

Öinen lumisade oli lakannut. Vieläkin pystyi havaitsemaan yöllä liikkuneiden eläinten jälkiä kosteassa lumessa. Pian nousisi Aurinko, joka sulattaisi lumen ja veisi mukanaan viimeiset havainnot öisistä liikkujista.

Reijo seisoి kylmissään ja katsoi kelloaan. Viisarit osoittivat seitsemän minuuttia yli kahdeksan. Hän seisoi edesmenneen tyttärensä haudalla, puhaltuen välillä käsiinsä, yrittäen siten lämmittää kohmeisia sormiaan.

Hänen tyttärensä Elisa oli menehtynyt edellisenä syksynä hämärissä olosuhteissa. Kauempaa samalla hautarivillä oli myös toisen nuoren tytön hauta. Elisan ystävä ja koulukaveri, Camilla, oli menehtynyt pari kuukautta Elisaa aiemmin, heroisiin yliannostukseen.

Reijo tunsi syvää syyllisyyttä tapahtumista katsoessaan tyttärensä hautakiveä. Elisan ja Camillan kuolemiin johtaneet tapahtumat kulkivat aivan käsi kädessä ja hän tiesi tapauksia tutkineena poliisina asioista huomattavasti enemmän mitä muut. Reijo oli menettänyt myöhemmin myös vaimonsa pian Elisan kuoleman jälkeen, vaikean masennuksen seurauksena.

Kulkiessaan kohti parkkipaikkaa, jonne oli autonsa jättänyt, vilkaisi Reijo vielä Camillan hautaa. Oikeammin samaan hautaan oli haudattu kokonainen perhe, sillä Camillan isä oli kuollut pian tyttärensä jälkeen ja Camillan äiti vastaavasti tytön ollessa vasta lapsi.

Autolleen päästyä Reijo istui kuljettajan paikalle ja huokaisi syvään. Hän asetti avaimen virtalukkoon, mutta ei kyennyt kääntämään sitä. Oman lapsen menetys oli todella raskas tapaus, varsinkin kun sen joutui kohtaamaan yksin, ilman puolison ja perheen tukea. Paikalleen jähmettyneenä Reijo jäi istumaan autoonsa, eteensä tuijottaen, muistellen kuinka tähän tilanteeseen oli jouduttu.

1. LUKU

Helsinki. Hietaniemen hautausmaa keväällä 2002.

Oli keväinen sunnuntaiaamu. Lämmin tuuli pyyhki hiljalleen pitkin hiekoitettuja katuja. Pikkulintujen viserrys kuului iloisena puistossa, antaen toiveita jostain kauniista ja kaukaisesta.

Camilla seisoj hiljaa ja katsoi alas maahan. Hänen äitinsä hautajaiset olivat juuri päättyneet. Siunaustilaisuudessa oli ollut paikalla vain Camilla, hänen isänsä Eero, Camillan tati tyttärensä kanssa sekä pappi. Tilaisuuden päätyttyä muut olivat poistuneet, Camillan jäädessä katsomaan hautaa, jota seurakunnan työntekijät olivat alkaneet välittömästi peittää. Hän oli seissyt haudalla jo tovin ja menettänyt käsityksen kuluneesta ajasta.

Camillan lähtiessä kävelemään kotiinsa, hän kuuli juoksevia askelia takaansa.

– Hei Camilla, huudahti tytön ääni hänen takaansa. Tulija oli Camillan luokkatoveri Elisa, joka juoksi hänen luokseen pitkä, punainen takki ja vaaleat, pipon alta törröttävät hiukset hulmuten.

– Miten sinulla menee, kysyi Elisa hengästyneenä.

– Ihan hyvin kait. Onneksi nuo hautajaiset ovat ohi, vastasi Camilla, yrittäen saada hieman ylpeyttä ääneensä.

– Voisin tulla jonain iltana käymään teillä, niin sinun ei tarvitse olla yksin, Elisa sanoi pysähtyessään kotinsa kohdalle.

– Kiitos. Minä pidän tuon mielessä, Camilla vastasi ilahtuneena. Hänellä ei ollut kovin montaa ystävää. Tytön hyvästelivät toisensa ja Camilla jatkoi matkaa kotiinsa.

Elisa avasi kotiovensa ja astui sisään. Sisältä tuli vastaleivotun pullan sekä kaakaon tuoksu. Keittiöstä kuului astioiden kolinaa, hänen äitinsä tiskatessa.

– Hei. Sinähän tulitkin pian. Tervehti Eeva Elisaa iloisesti.

– Käy pöytään, niin saat kaakaota ja tuoretta pullaa.

Elisa istui pöydän ääreen, hänen äitinsä liittyessä pian hänen seuraansa. Kysymykseen missä hän oli käynyt Elisa vain vastasi kertomalla olleensa kaupungilla. Hän ei kertonut nähneensä Camillaa, eikä sitä, että oli ollut läsnä ystävänsä äidin hautajaisissa, seuraten tapahtumaa kauempaa, kenenkään huomaamatta.

Saavuttuaan kotiinsa Camilla alkoi siivota asuntoa, jossa oli roskia ja tyhjiä pulloja. Hän oli nähnyt isänsä poistuvan läheisen ravintolan suuntaan, jonka tiesi isän kantapaikaksi. Camilla olisi halunnut käpertyä isän syliin ja itkeä pois äidin kuoleman aiheuttamaa ikävää, mutta pyyhki nopeasti kyyneleensä ja tukahdutti itkunsa. Isä oli usein käskennyt Camillaa olemaan itkemättä ja tämän ollessa lapsi, oli isä usein suuttunut itkevälle lapselle. Siksi Camilla pakotti myös nyt tunteensa kuriin, sillä isä voisi tulla kotiin koska tahansa.

Aikansa odotettua Camilla käveli isänsä kantabaariin. Ovesta sisään astuttuaan hän näki tämän tutun hahmon istuvan salin perällä tutun miesjoukon ympäröimänä. Camilla asteli isänsä viereen, muutaman asiakkaan vilkaistessa häntä välinpitämättömästi. Sama tilanne oli toistunut useita kertoja.

– Isä hei, tulisit jo kotiin. Sanoi Camilla hiljaisella äänellä, tarttuen samalla isäänsä kädestä.

– Mene sinä vain edeltä. Minä tulen aivan pian, vastasi Eero, hänen vankilassa tatuoidun kätensä kohottaessa samalla tuopin huulille.

Camilla kääntyi ja lähti kävelemään takaisin kotiinsa. Hitaasti kävellessään hän matkasi, toivoen isänsä kävelevän pian hänen peräänsä, vaikka tiesi kyseisen toiveen olevan turhan. Mielessään Camilla päätti mennä jo seuraavana päivänä kouluun, että saisi jotain syödäkseen, kun kotona ei ollut juuri mitään ruokaa.

Useita tunteja myöhemmin, Camillan maatessa jo vuoteessaan, kuuli hän isänsä tulevan kotiin ja nousi ylös. Autettuaan humalaisen isänsä vuoteeseen Camilla huokaisi helpottuneena. Ehkä huomenna kaikki olisi jo paremmin.

Illalla Elisa oli väsyneempi mitä yleensä. Hän nukahti kesken kirjan lukemisen vaatteet yllään.

Elisa näki unta. Hän seisoj vanhassa, homeelta ja vereltä haisevassa talossa. Suuren salin ikkunoita peittivät raskaat verhot, joiden välistä kajasti kelmeää valoa. Keskellä lattiaa makasi päätön naisen ruumis suuressa verilammikossa. Yhtäkkiä häneen tarttui kasvoton mies, veitsi kohotettuna oikeassa kädessä. Elisa yritti paeta miestä, tämän saadessa hänet yhä uudelleen, peittäen hänen kasvonsa verisellä kädellään.

Elisa heräsi unesta omaan huutoonsa, äitinsä kiirehtiessä myös paikalle. Elisa kertoi nopeasti mitä unessa tapahtui ja käpertyi hetkeksi äitinsä syliin. Viimein hän sai itsensä rauhoittumaan ja kävi pesemässä kasvonsa ja hampaansa. Vuoteessa maatessaan hän mietti vielä päivän tapahtumia ja näkemäänsä unta. Viimein Elisa nukahti uudelleen, tietämättään kuinka tärkeä osa hänen elämänsä uni tulisi olemaan.

2. LUKU

Helsinki. Kevät 2003.

Kului noin vuosi Marjan kuolemasta. Camilla ja Eero alkoivat tottua elämään ilman häntä, kylläkin monien vaikeuksien ja onnettomien tilanteiden kautta. Camillan kouluolot olivat alkuvaikeuksien jälkeen palanneet lähes ennalleen, Elisän auttaessa häntä hänelle vaikeissa aineissa.

Elisa ja Camilla viettivät todella paljon aikaa yhdessä. He kävivät yhdessä musiikkiin ja kuvataiteeseen liittyvissä kerhoissa, joihin heidän siirtymisensä yläasteelle oli tuonut mahdollisuuden. Heidän ystäväpiirinsä olivat myös muutosten mukana hieman laajentuneet.

Elisän kiinnostus musiikkia ja kuvataidetta kohtaan oli kasvanut Camillan innostuksen myötä. Opettajat kehuivat häntä lahjakkaaksi ja hän tunsi kerrankin harrastuksensa mielekkääksi. Hän harkitsi alkavansa opiskella jotain taiteeseen liittyvää, kunhan jatko-opinnot tulisivat ajankohtaisiksi. Camillan ja opettajien tuki oli tehnyt Elisasta todella aktiivisen ja tiedonhaluisen opiskelijan myös muissakin aineissa.

Elisän isää, Reijoa, eivät hänen harrastuksensa juuri miellyttäneet. Tyttärensä koulumenestyksestä hän oli kyllä todella ylpeä. Reijo olikin monesti kehottanut Elisaa harkitsemaan jotain ”hyödyllisempiä” opintoja tulevaisuutensa varalle. Hän olisi halunnut Elisän lukevan lakia tai jotain muuta, mutta ei taidetta.

Reijo oli paljon poissa kotoa työkiireidensä vuoksi ja Elisa olikin saanut äidiltään luvan muuttaa huoneensa järjestystä siten, että pystyisi maalaamaan siellä tauluja isänsä ollessa kaksi viikkoa kestäväällä työmatkalla Saksassa.

Elisän pikkuveli, Jaakko, oli saanut äitinsä ostamaan itselleen kitaran, jota Elisa opetti häntä soittamaan. Jaakko oli Elisaa kolme vuotta nuorempi, mutta haaveili jo kovasti opettelevansa soittamaan ja ryhtyvänsä rock-muusikoksi. Tästäkään asiasta ei perheen sisällä ääneen puhuttu, koska kaikki tiesivät Reijon kannan asiaan. Eräänä päivänä Elisän palatessa kaupungilta, huomasi hän isänsä auton kotitalonsa edessä. Iloisena hän kiirehti sisään, aavistamatta mitään tulevasta vastaanotosta.

Elisa avasi oven ja astui sisälle kotiinsa. Hän näki isänsä kookkaan hahmon keittiössä keskustelemassa äitinsä kanssa. Reijo kääntyi katsomaan Elisaa ja sanoi ivallisesti.

– Kas, neiti taiteilijakin suvaitsee saapua kotiinsa. Alahan selittää mitä nuo kaikki töherrykset huoneessasi oikein tarkoittavat.

– Aina sama juttu, vastasi Elisa tuntien itsensä todella pettyneeksi ja loukatuksi. Vain hetkeä aiemmin hän oli ollut todella ilahtunut isänsä näkemisestä.

– Miksi en ikinä saa harrastaa sitä mitä itse haluan, kysyi hän isältään.

– Ilmanaikuista paskaa, sanoi Reijo äkäisesti, halveksuva sävy äänessään.

– Aiotko todella haaskata elämäsi piirtämällä kukkia ja hevosia. Saat tämän kerran vielä anteeksi, jos siivoat nopeasti huoneesi ja lupaat, ettet tuo enää tänne mitään helvetin maalitörppöjä.

Reijo poistui asunnosta vihaisena ja Elisa kääntyi katsomaan äitiään.

– Voi olla viisainta tehdä kuten isäsi sanoo, sanoi Eeva. Reijon äkkipikaisuus pelotti häntä.

– Ei viitsitä alkaa riitelemään heti, kun isäsi on palannut työmatkaltaan.

Elisa nyökkäsi pettyneenä ja he menivät yhdessä hänen huoneeseensa. tuntui pahalta olla aina se, joka joutui antamaan periksi.

– Älä masennu, hänen äitinsä lohdutti.

– Minusta maalauksesi ovat kauniita. Yritän puhua isällesi ja saada hänet ymmärtämään kuinka tärkeää maalaaminen sinulle on. Toivotonta se voi kyllä olla.

Yhdessä he ripustivat maalaukset Elisan huoneen seinille ja istuivat masentuneina sängyllä. Jälleen kerran piti kaikki hauska lopettaa. Lähes kaksi viikkoa Elisa oli ollut onnellinen saamastaan vapaudesta, nyt se oli loppunut. Oli inhottavaa tehdä valinta isänsä rakkauden ja oman onnensa välillä.

Päivä kului ja vaihtui illaksi. Kukaan ei enää jaksanut herätellä päivällä käytyä keskustelua. Kaikki tyytyivät Reijon päätökseen, vaikka eivät olleetkaan siihen tyytyväisiä.

Elisa mietti aikansa masentuneena asioita, kunnes oli niin väsynyt, että päätti mennä nukkumaan. Hän makasi sängyssä silmänsä sulkeneena ja juuri kun oli vaipumaisillaan uneen, havahtui hän kuullessaan kitaran äänen.

Jaakko oli istunut yksin omassa huoneessaan, eikä pystynyt vastustamaan kiusausta, vaan ryhtyi näppäilemään kitaraa, joka oli ollut koko ajan piilossa hänen sänkynsä alla.

Reijo kuuli myös kitaran äänen ja ryntäsi katsomaan mistä ääni kuului. Hän avasi Jaakon huoneen oven ja näki poikansa istuvan kitara sylissään.

– Mistä tuo on tänne tullut. Elisako sen on tuonut, mitä! huusi hän pojalleen, joka istui pelosta vapisten sänkynsä laidalla.

– Tänne se heti, huusi Reijo uudelleen, repäisten samalla kitaran Jaakon kädestä. Pieni poika putosi lattialle pidettyään kiinni kitarastaan ja purskahti itkuun, lyödessään päänsä lattiaan.

– No, voi Perkele, sanoi Reijo ivallisesti.

– Nytkö sinun piti parkumaan ruveta? Tässä talossa ei ole miehet ennenkään itkeneet, eivätkä itke. Hän kääntyi ja poistui poikansa huoneesta kitara kädessään, jota ei sen kummemmin enää nähty.

Elisa kuunteli peloissaan isänsä raivoamista, hänen äitinsä yrittäessä puolustaa lapsiaan.

– Kaksi viikkoa poissa ja kaikki on päin helvettiä!

– Et sinä voi heiltä kaikkia harrastuksia kieltää, sanoi Eeva miehelleen.

– He ovat myös minun lapsiani, he tekevät juuri niin kuin minä sanon, vastasi Reijo huutaen vaimolleen.

Tilanne rauhoittui ja Elisa kuuli isänsä menevän nukkumaan, mutta hän makasi vielä kauhusta täristen sängyssään, peläten isänsä satuttavan äitiään tai veljeään hänen omien tekojensa tähden. Tuntui vaikealta käsittää miten hänen hellästä ja huolehtivasta isästään oli tullut noin julma ja väkivaltainen. Kaikki hauskat ja lämpimät muistot palasivat elävinä hänen mieleensä ja pian hän nukahti kyyneleet silmissä onnettomaan uneen.

Samaisena iltana Camillan jo peseydyttyä ja hänen valmistautuessaan nukkumaan, kuuli hän isänsä palaavan kotiin. Camilla nousi ylös sängystään ja päätti mennä katsomaan isänsä perään, ettei tämä aiheuttaisi mitään vahinkoa, koska tiesi tämän olevan humalassa. Eniten hän pelkäsi isänsä unohtavan jotain sähkölaitteita päälle.

Camilla istui ja katseli ääneti isänsä puuhailua, kunnes Eero yllättäen kiivastui.

– Helvettiäkö sinä minua vahdit? Mene nukkumaan siitä, sanoi hän tyttärelleen uhkaavalla äänellä.

– Älä suutu, halusin vain nähdä pärjäätkö, vastasi Camilla, nousten samalla seisomaan.

Camillan tottelemattomuus sai Eeron suunniltaan raivosta ja hän astui tyttärensä eteen, lyöden tätä kämmenellään kasvoihin. Camilla lensi iskun voimasta takaisin istumaan ja hänen alahuulestaan alkoi valua verta. Camilla säikähti suunnattomasti, isä ei ollut ikinä aikaisemmin lyönyt häntä. Camilla juoksi ulos asunnosta rappukäytävään, vain yöpaita yllään.

– Camilla, älä mene, huusi Eero hänen peräänsä.

– Tule takaisin, anna anteeksi, en tarkoittanut, aneli hän tytärtään.

– Minulla on vain niin paha olla, jatkoi hän purskahtaen itkuun. Camilla seisoivatovin alempana portailla, kunnes erään naapurin avatessa ovensa, hän voitti pelkonsa ja kiiruhti isänsä luokse.

Eero otti Camillan syliinsä ja halasi häntä.

– Voitko antaa minulle anteeksi, kysyi hän.

– En ymmärrä mikä minua vaivaa.

Camilla mietti hetken ja vastasi.

– Saat anteeksi, jos lupaat, ettet enää ikinä lyö minua.

– Minä lupaan, vastasi Eero helpottuneena.

– Olet ainoa ihminen mitä minulla enää on. Minusta ei välitä enää kukaan.

Camilla ei tiennyt isänsä olevan riidoissa sisarustensa kanssa. Hänen isoäitinsä oli kuollut jokin aika sitten ja perinnön jaosta oli epäselvyyttä.

He menivät sisälle asuntoon ja Camilla meni pesemään kasvojaan, Eeron mennessä nukkumaan.

– Mitähän sanoisi huomenna koulussa, ajatteli Camilla katsoessaan itseään peilistä. Hänellä oli siellä tarpeeksi ongelmia muutenkin.

Camilla kuuli isänsä nukahtaneen ja asteli hiljaa sulkemaan makuuhuoneen oven. Hän katsoi hetken nukkuvaa isäänsä ja huokaisi. Hän ei pystynyt tuntemaan vihaa isäänsä kohtaan, vaan ainoastaan suunnatonta rakkautta. Äskeistä tapahtumaa ei voinut uskoa todeksi, tuntui kuin joku muu olisi lyönyt häntä, ei hänen isänsä.

Hiljaa Camilla sulki oven ja meni itsekin nukkumaan. Hän makasi pitkän aikaa sängyssä, tuijottaen kattoon ja hänen vatsansa kurniessa nälästä.

– Ehkä kaikki muuttuisi joskus parempaan suuntaan ja isä lopettaisi juomisen. Ehkä vielä jonain päivänä, ajatteli hän vielä ennen nukahtamistaan.

3. LUKU

Aamulla Camillan herätessä saattoi hän todeta isänsä jo lähteneen töihin. Camilla kävi pesulla ja puki vaatteet ylleen. Hän meni keittiöön ja avasi jääkaapin oven, etsien sieltä jotain syötävää. Aamupala jäi vaatimattomaksi, hän sai tyytyä lasiin maitoa ja omenaana. Kouluun kävellessään hän muisti huulensa.

- Voi hemmetti. Mikähän haloo tästäkin taas nousee, ajatteli hän hieman epäroiden.
- Pakko sinne kouluun on kuitenkin mennä, saa siellä ainakin syödä, jos siitä ei muuta hyötyä olisikaan, päätti hän kiirehtien samalla askeliaan.

Camillan saapuessa kouluun ja hänen kävellessään luokkaan, huomasi hän muiden oppilaiden tuijottavan itseään. Myös Elisa katsoi häntä kysyvä ilme kasvoillaan, mutta ei puhunut mitään. Camilla tunsii olonsa vaivautuneeksi ollessaan kaikkien huomion keskipisteenä. Tunnin alettua heidän opettajansa antoi heille tehtäviä ja pyysi Camillaa tulemaan käytävään.

- Voitko kertoa mitä sinulle on tapahtunut, kysyi hän. Camilla pudisti hiljaisena päätään ja kieltäytyi näin vastaamasta.
- Kerro heti, jos sinua kiusataan, tai jos sinulla on jotain muita ongelmia, jatkoi opettaja, katsoen Camillaa silmiin. Camilla painoi katseensa lattiaan ja vastasi äkäisesti.
- No, joo. Kerron.

He menivät takaisin luokkaan. Elisa seurasi Camillaa pitkään katseellaan, mutta ei vieläkään puhunut mitään. Ehkä hän saisi joskus tietää tapahtumista, ellei ollut niitä jo mielessään pystynyt päättelemään.

Aamupäivän tunnit kuuluivat kenenkään kyselemättä mitään. Camillan ja Elisan jonottaessa ruokajonossa, alkoi ilmetä ongelmia. Mika ja Janne, heidän rinnakkaisluokallaan olevat pojat ja ainaiset kiusankappaleet tulivat heidän peräänsä jonossa, alkaen välittömästi ärsyttää Camillaa.

- Katsos tuon lärviä, sanoi Mika Jannelle, osoittaen Camillaa sormellaan. Janne katsoi Camillaa ja naurahti.
- Ei vittu. Onko fajjas hakannut sut kännissä, vai kävelitkö ovenkarmiin.

Camilla yritti olla välittämättä poikien huomautuksista ja liikkui jonon mukana eteenpäin. Samanlaisen pilkan kohteeksi hän oli joutunut päivittäin äitinsä kuolemasta saakka. Päivittäin hän sai kuulla kommentteja vaatteistaan tai siitä, jos joku pojista oli nähnyt hänen isänsä kaupungilla tai jossain. Aina hänen kerrottiin olleen humalassa, vaikka Camilla tiesi usein isänsä olleen selvänä, mutta totuus ei kiinnostanut ketään. Itsensä puolustaminen sai yleensä vain aikaan pahemman pilkan, johon liittyi muitakin oppilaita. Tänäkin Camilla tunsu itsensä ärtyneeksi, eikä olisi jaksanut kuunnella enää sanaakaan.

Mika, joka seiso iavan Camillan takana, naureskeli vielä hänelle ja kysyi kovalla äänellä.

– Onko fajjas muuten ikinä pannut sua, ja alkoi nauraa. Myös muutamat muutkin heidän luokallaan olevat oppilaat alkoivat nauraa ja silloin Camillan itsehillintä petti. Hän tarttui tarjottimellaan olevaan haarukkaan lujalla otteella ja kääntyi katsomaan Mikaa silmillä, jotka uhkuivat vihaa. Ilmeenään värähtämättä hän löi haarukan pystyyn Mikan kämmeneen ja hymyili.

– Ei ole. Kuka sinua panee perseeseen. Isäsi vai setäsi, sanoi Camilla matalalla äänellä.

– Kannattaisi katsoa kenelle alkaa aukomaan päätään. Siinä voi käydä huonosti, kuiskasi hän vielä kumartuen Mikan puoleen.

Mika katsoi hetken kättään ja alkoi huutaa tuskasta, veren valuessa lattialle ja tahraten myös osan hänen vaatteistaan, Camillan nauraessa hänelle päin naamaa. Paikalla ryntäsi opettajia, jotka veivät Mikan, joka oli shokin vuoksi menettää tajuntansa, terveyden hoitajalle ja Camillan rehtorin työhuoneeseen.

Pitkän aikaa Camilla sai olla yksin ja ajatella tapahtunutta. Tuntui todella hienolta antaa kunnolla takaisin Mikalle, joka oli ollut hänen riesanaan jo monta vuotta.

– Sai kerrankin jätkä ansionsa mukaan, ajatteli Camilla ja naureskeli teolleen, tuntematta pienintäkään katumusta. Hän olisi ollut välittömästi valmis uusimaan tekonsa.

Camilla ehti istua huoneessa yksikseen lähes tunnin, kunnes rehtori astui viimein huoneeseen. Mukanaan hänellä oli noin 40-vuotias nainen, jota Camilla ei ollut koskaan

aiemmin nähnyt. Naisen jokainen hius oli kammattu tiukasti päätä vasten ja sidottu pienelle, kauniille nutturalle niskaan. Rehtori kertoi naisen olevan koulupsykologi, joka haluaisi keskustella hänen kanssaan.

– Ai, no mistä me puhuisimme, kysyi Camilla tympääntyneenä.

– Ei minulla ainakaan ole mitään kerrottavaa.

– Jos vaikka kertoisit meille ongelmistasi koulussa tai kotona, sanoi nainen maanittelevan pehmeällä äänellään, joka ärsytti Camillaa, naisen istuessa samalla Camillan vieressä olevalle tyhjälle tuolille.

– Vai minun ongelmistani, huudahti Camilla menettäen hermonsa ja hyppäsi samalla ylös tuolilta. Sekunnin murto-osassa hän oli tajunnut rehtorin ja muiden opettajien tietävän hänen todellisista kotioloistaan ja isänsä juomisesta.

– Minulla ei ole kuin kaksi ongelmaa, Mika ja Janne. Hoitakaa ne pois minun silmistäni, niin taas on rauha maassa. Seuraavalla kerralla voi käydä vielä paljon pahemmin mitä nyt. Jatkoivat hän yrittäen peittää todellista ongelmaansa.

Nainen nousi ylös tuoliltaan ja pyysi rehtoria tulemaan perässään käytävään. He palasivat hetken kuluttua ja nainen pyysi Camillaa istumaan viereensä ja rauhoittumaan. Camilla teki mitä nainen pyysi, vaikka oli vieläkin kiihtyneessä mielentilassa. Hän tiesi, että se oli ainoa tapa säästyä suuremmilta ongelmilta.

– Me ajattelimme, että voisi olla viisainta, jos olisit jonkin aikaa tarkkailuluokalla, sanoi nainen.

– Vaikka vain noin pari viikkoa, katsotaan tilannetta sitten uudelleen. Camilla kääntyi katsomaan rehtoria, joka nyökkäsi olevansa samaa mieltä asiasta.

– Tarkkailuluokalle, huudahti Camilla ja hyppäsi jälleen ylös tuolilta.

– No, teidän sen päätätte. Saatavahan pojat taas uuden vittuilun aiheen.

– Rauhoitu nyt vähän, rehtori sanoi.

– Kyllä se on tässä vaiheessa paras ratkaisu. Menehän nyt vain hakemaan tavarasi, niin käyn opastamassa sinut uuteen luokkaasi.

– Vittu, mä osaan sinne itsekin, sanoi Camilla ja löi oven lujaa kiinni takanaan, lähtiessään hakemaan kiroillen laukkuun.

– Miten helvetissä minä pärjään siellä niiden kaikkien hullujen kanssa, ajatteli hän kävellessään pitkin käytävää, tiettyjen ennakkoluulojen vaivatessa hänen mieltään. Hän haki laukkunsa, jonka oli jättänyt ennen ruokailua käytävälle ja lähti viipymättä kävelemään kohti tarkkailuluokkaa, joka sijaitsi aivan koulurakennuksen toisessa päässä.

Camilla astui sisään luokkaan. Vastaanotto oli hänelle yllätys. Kaikki olivat jo kuulleet hänen teostaan ja pitivät häntä lähes sankarina. He halusivat heti olla hänen ystäviään, eivätkä puhuneet mitään hänen menneisyydestään. Useimmilla heistä oli samanlaiset taustat kuin hänellä.

– Täällähän voi olla ihan hauskaakin, ehkä ei ollutkaan niin huono ajatus tulla tänne, ajatteli Camilla päivän kuluessa ja tutustuttuaan muutamaa luokkatovereihinsa.

Koulun päätyttyä ja Camillan lähdettyä kävelemään kotiinsa, juoksi Elisa hänen peräänsä huolestuneen näköisenä.

– Onko tapahtunut jotain mistä haluaisit puhua, kysyi hän katsoen Camillaa silmiin.

– Ei oikeastaan, vastasi Camilla kääntäen katseensa pois.

– Ei minulla mitään hätää ole, jos sitä tarkoitat.

He jatkoivat matkaansa, pitämättä mitään kiirettä. Elisa huomasi ettei Camilla halunnut puhua tapahtumista mitään. Hän kyllä arveli tietävänsä mitä oli tapahtunut ja miten Camillan huuli oli haljennut. Hän hieroi salaa kipeää kättään, jonka oli satuttanut edellisenä iltana keskustellessaan isänsä kanssa. Hän tiesi Camillan pelkäävän mennä kotiin, sen tunteen hän tiesi itsekin. Elisa tiesi miltä tuntui pelätä omaa isäänsä. Kaikki se pettymys ja häpeä, mitä jatkuva lyöminen ja nöyryytys toivat, oli todella tuskallista. Monesti hän oli ajatellut tappavansa itsensä tai isänsä, isän lyötyä häntä tai Jaakkoa. Hän ei pystyisi ikinä antamaan anteeksi, ei ikinä. Arvet hänen sielussaan tulisivat näkymään kauan. Elisa katsoi Camillaa ja kysyi,

– Voitko sinä mennä kotiin, vai haluaisitko tulla käymään meillä.

Camilla katsoi yllättyneenä ystävänsä ja epäröi hieman, ennen kuin vastasi.

– Kyllä minun täytyy mennä kotiin. Tulen käymään jonain toisena päivänä. Hän tiesi ettei Elisan kotona pidetty hänestä, eikä hän halunnut aiheuttaa ystävälleen hankaluuksia.

Heidän tiensä erosivat, Elisan lähtiessä kotiinsa ja Camillan jäädessä kävelemään kiireettömänä kaupungille. Camilla ei halunnut kiirehtiä kotiinsa, vaan toivoi isänsä ehtivän poistua sieltä ennen hänen paluutaan. Edellisiltaiset tapahtumat saivat hänet hieman jännittämään isänsä kohtaamista. Tuntui järjettömältä joutua pelkäämään isäänsä, jonka siittiöstä oli saanut alkunsa ja joka oli rakastanut hänen äitiään niin paljon, että oli halunnut hänen kanssaan naimisiin.

Elisa käveli tovin pitkin katuja, vailla mitään päämäärää. Hänen sisällään asuva tuska sai hänet voimaan niin pahoin, että hän luuli välillä oksentavansa. Ainakin hän tiesi ettei ollut ongelmiseen yksin, helppoa ei ollut Camillallakaan.

Kotinsa ovella hän huomasi unohtaneensa avaimen ja soitti ovikelloa. Hänen äitinsä avasi oven ja sanoi huojentuneena.

– Missä ihmeessä sinä olet ollut. Aloimme jo Jaakon kanssa huolestua. Onneksi isäsi ei ole kotona, hän olisi jo aivan suunniltaan.

– Olin sen yhden ystäväni kanssa, jota isä on kieltänyt tapaamasta. Nimeä ei varmaan tarvitse mainita, Elisa vastasi kiukustuneena ja käveli omaan huoneeseensa.

– Enkö todellakaan osaa itse pitää huolta itsestäni. Tehkää lista ihmisistä joita saan tavata, kun eihän täällä saa itse valita ystäviään, huusi hän vielä äidilleen, joka jäi istumaan keittiöön miettien tyttärensä sanoja. Päivän keskustelut oli käyty, edessä olisi hiljainen ja masentava ilta.

Camilla avasi kotinsa oven ja astui sisään tyhjäan asuntoon. Vain avoimesta ikkunasta kantautuva liikenteen melu rikkoi hiljaisuuden. Pöydällä olevat kaksi tyhjää olutpulloa

Minne menet Elisa on kertomus kahden tytön pakomatkasta Helsingistä Ouluun, ja samalla heidän matkastaan lapsuudesta huumehelvettiin ja saatananpalvontaan.

www.bod.fi